

dende Priser og med Usikkerhed og Vanskeligheder i flere Henseender for de frie Erhverv og disses Arbejdere, og under disse Forhold anser Flertallet det for stridende mod enstemmige Forudsætninger ved Lønningslovens Vedtagelse nu at forhøje Konjunkturtillæget.

Flertallet mener ogsaa, at der maa tages Hensyn til de af Finansministeren stærkt fremhævede Betænkeligheder ved under Statens vanskelige finansielle Stilling og de betydelige Underskud paa vore Statsvirksomheder at paalægge Staten store forøgede Lønudgifter, hvilke Betænkeligheder Flertallet deler, men vi giver samtidig vor Tilslutning til Finansministerens Udtalelse om, at det er Regeringens Hensigt længst mulig at opretholde de nuværende Lønninger til Erstatning for, at disse under Krigen ikke steg saa hurtigt som Dyrtiden, og dette Tilsagn kan faa større Betydning for Tjenestemændene end et midlertidigt Løntillæg.

I Henhold til foranførte indstiller Flertallet Lovforslaget *uforandret til Vedtagelse*.

Et *Mindretal* (Friis-Skotte, Kammersgaard, Mortensen, N. P. Nielsen og Valdemar Olsen) bemærker følgende:

Den Omstændighed, at man i Lønningskommissionen enedes om at forlade Tanken om en glidende Skala, som for øvrigt heller ikke i de Former, hvorunder denne Tanke forelaa for Kommissionen, vilde have givet Tjenestemændene fuld Dækning for Prisstigningen, idet ingen Sinde mere end en Del af Lønnen har været tænkt automatisk bevægelig, og at man derefter i Kommissionen enedes om at dele de midlertidige Løntillæg i et Tillæg, der var automatisk bevægeligt efter Dyrtiden, og et andet, der var overenskomstmæssigt og uforanderligt for det Tidsrum, hvori det gjaldt, gør det efter Mindretallets Mening ikke berettiget at afvise Tjenestemændenes Krav om en Revision af sidstnævnte Tillæg (Konjunkturtillæget) nu ved Overenskomsttidens Udløb.

Det er ikke fra nogen Side bestridt,

at den automatisk bevægelige Del af Tjenestemændenes Lønning (Dyrtidstillæget) ikke har givet Tjenestemændene Dækning for Prisstigningen siden Lønningslovens Ikrafttræden i 1919, og Repræsentanter for ca. 33 000 af Tjenestemændene har overfor Udvalget erklæret, at disse efter Forholdene vilde føle sig tilfredsstillede, hvis man efter 1. Januar 1921, da Overenskomsten om det nuværende Konjunkturtillæg udløber, vilde forøge dette med et for alle Tjenestemænd ensartet Tillæg, der for det Kvartal, for hvilket den nye Lov alene skal være gældende, androg et Beløb af 100 Kr. Da det maa erkendes, at dette Beløb end ikke for det paagældende Kvartals Vedkommende giver Dækning for den sidst konstaterede Prisstigning (Pristallene fra Juli 1920), finder Mindretallet Tjenestemændenes Krav rimeligt.

Det er endvidere Mindretallets Opfattelse, at da Tjenestemændene først bagud kan faa Erstatning for skete Prisstigninger, idet disse forinden maa være officielt konstaterede, er det til Gengæld fra Lovgivningsmagts Side ogsaa kun berettiget ved en Revision af de midlertidige Løntillæg at henholde sig til faktisk konstaterede Forhold. En Formodning om kommende nedadgaaende Konjunkturer bør i saa Henseende alene kunne faa Indflydelse paa Længden af det nye Tillægs Varighed, og Mindretallet foreslaar derfor i sit Ændringsforslag, at man for de tre Månedes Løven skal være, imødekommer Tjenestemændenes Krav om en Forøgelse af Tillæget med 100 Kr. Af Hensyn til, at ny Revision af Konjunkturtillæget forestaar allerede pr. 1. April, har Mindretallet kun givet det foreslaaede forøgede Tillæg en ganske midlertidig Karakter og ikke indarbejdet det i de i Tjenestemandens Lovs § 99 indeholdte aarlige Konjunkturtillægs-satser.

Et andet *Mindretal* (Gamborg og A. M. Hansen) har i Udvalget opfordret Ministeren til at optage fornyede Forhandlinger med vedkommende Organisationer. Ministeren har dertil svaret, at saadanne